

Velikonoce 2006

aneb

...dívký i pánové, pozor na vejce...

Velikonoce

14. – 17.4.

Začneme tím, že letošní Velikonoce připravuje Tomáš. Chopil se toho vsutku velkoryse a vypadá to náramně:

Ahoj Hanko

**Prosím poslat všem, popřípadě doplnit na co jsem zapoměl.
díky Tom**

Zdravím všechny cyklošilence a nadšence,
o letošních velikonocích se pojedou Brdy, je toho strašně moc, ale nejdřív po pořádku. Odjezd z Vinohrad je v 18:00 hod, proto přijdte včas, abyste si stihli zabalit. Já na Vás budu čekat společně s Petrem a Dominikem u Mokropské pekrány(Černošice) v 19:30 hod. Všechny noci spíme v Dobříši na zimní stadionu Dokas Dobříš, cena za nocleh je 105(snídani jsem zrušil), sociální zařízení je prý na pokoji. Ovšem není tam kuchyňka - proto prosím někoho, kdo má malou varnou konvici, aby ji vzal popřípadě vařič a ešus. Nebudou tam hrníčky, tak si vezme něco z čeho budete horké tekutiny pít. Jídlo je plánováno, všechny snídaně vlastní, dále večere v pátek(přijedem tam v deset to nám těžko někdo něco uvaří, maximálně tak pivko) a v sobotu, v neděli se rozšoupnem a budeme mít teplou. Všechny obědy tedy 3, budou v hospodě, takže celkem jídel v hospodě 4! Předpokládám, že v Dobříši bude nějaký super-hyper krám, kde se bude moct dokoupit něco k snědku(Plus Diskont otevřeno denně 7-20). Teď to nejzajímavější: Pá - dojezd do Dobříše - ubytování So - Příbram - Hornické muzeum - dva okruhy, ale spíš jenom jeden s

51 metrů dlouhou skluzavkou

- Svatý hora - církvní stavba

- Hluboš - pouze kolem projedeme

Ne - zámeček Vysoká u Příbramě

- rozhledna Třemšín

- zámek Březnice - pouze se podíváme zvenku

Po - zámek Dobříš - podle netu mají mít oteřeno, poslán dotaz mailem ještě budu volat.

- návrat po hřebenu Brd

ceny:

4x hospoda cca 800

3x noclech cca 315

zámek Dobříš + francouzská zahrada 110

hornické muzeum Příbram - cca 100 (podle počtu okruhů)

Svatá Hora 50

Vysoká u Příbramě 40

vlastní jídlo, kdo kolik prožere

CELKEM CCA 1400-1700 NEBOLI DVA LITRY

Počasi zatím vypadá nic moc, takže něco ať nepromokneš, dvoje boty atd, oblečení dle uvážení každného, doporučuji vyvézt termosku.

Spacáky ani karymatky nebrat - povlečení na pokoji. Ještě, když bude hnusně tak nebudem vydět, takže nezapomenout reflexní vesty!!

V případě jakýchkoliv dotazů se ptejte.

Tom

Tak to byla pozvánka

Teď něco k počasí:

Právě aprílové počasí zřejmě do Velikonoc přinese ještě nejedno překvapení. Na několik příštích dnů předpovídají meteorologové k současnému dešti a chladnu také sníh. V horských polohách se mohou tvořit i sněhové jazyky. Mírné oteplení se čeká až v sobotu.

V úterý a ve středu bude chladno. Rtuť se v teploměru vyšplhá jen k pěti až devíti stupňům Celsia.

V úterý má být zataženo s deštěm. V polohách nad 700 metrů se očekává sněžení a mohou se tvořit sněhové jazyky. Navíc meteorologové upozorňují na nárazový vítr, který může dosáhnout 15 až 20 metrů za sekundu.

Ve středu by mělo být polojasno až oblačno, místy zaprší, více v Čechách.

Sněhové srážky se očekávají v polohách od 600 metrů. I ve středu dosáhnou denní teploty jen pěti až devíti stupňů.

Další déšť by mohl opět zvednout hladiny řek. Přitom teprve v pondělí ráno kleslo Labe v Ústí a mohl být zrušen třetí povodňový stupeň, stav ohrožení. Ústí nad Labem bylo posledním místem, kde třetí stupeň platil. - **více zde**

"Ve čtvrtek a v pátek nás čeká oblačno, občas zataženo s deštěm, ve čtvrtek od 800 metrů ještě se sněžením," řekl iDNES Pavel Jovanovič z Českého hydrometeorologického ústavu. Oteplení bude jen velmi mírné. Odpolední teploty ve čtvrtek dosáhnou 7 až 11 stupňů, v pátek 10 až 14 stupňů Celsia.

Oteplení až na konci dubna

"Velikonoce budou také ve znamení proměnlivého počasí," uvedl pro iDNES Jovanovič. Na Bílou sobotu by mělo být oblačno až polojasno a přeháňky jen místy. V neděli přijde velká oblačnost s občasným deštěm.

Až na velikonoční pondělí by mohlo být trochu více sluníčka. Teploty se budou od soboty do pondělí pohybovat mezi 13 a 18 stupni.

Skutečného oteplení zřejmě přijde po Velikonocích. Na poslední dubnovou dekádu, tedy na období od 20. do 30. dubna, meteorologové předpovídají polojasno až oblačno, přeháňky a bouřky jen místy. "Odpolední teploty by měly dosáhnout 11 až 17, postupně konečně jarních 14 až 20 stupňů Celsia.

Prvních deset dní měsíce května by mělo přinést více oblačnosti, občas déšť nebo přeháňky. Odpolední teploty se budou zpočátku pohybovat mezi 11 až 17 stupni, postupně dosáhnou 15 až 21 stupňů Celsia.

Tolik internet o počasí...

Dost bylo keců, začínáme.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	172	0	0	14

Jedeme. Na Velikonoce. A je ohlášená velká účast. Kromě zdravého jádra a velkého Honzy pojedou Plašan a snad možná i Irena... Pokud se vám zdá, že jste o nich ještě neslyšeli, tak je to tím, že jedou poprvé a stávají se tak dušičkami. Počasí se během pátečního dne ale různilo, chvílemi to dokonce vypadalo, že do Dobříše pojedeme vlakem. Ale vše se spravilo a Dig rozhodl, že se pojedou po svých.

Odjezd plánovaný původně na 18:00 se mimořádně, naprosto neobvykle jako vždy, pozdržel. Ale Tatranka v tom tentokrát prsty neměla, ba ani svojí novou pestrobarevnou krátkou kšticí. Přišla jenom asi 2 minuty po šesté.
Vkt.

Co já? Proč zrouna já? Mrzla jsem 3,5 min před domem, přišla jsem před šestou, tutově @Nemohu za to, že dveřník nevěřil svým uším. Trn.

Plašan už byl s Digem na místě když jsem přišel já s Hankou, ostatní se pomalu trousili. Dorazila i Jarka. Sice asi o čtvrt hodiny později oproti původnímu plánu, ale pořád včas. Jana přiklusala ve slušivé modré čepici. Víím to proto, že jsem neoficiálně dostal další funkci - dveřník. Ale chodit otevírat holkám mi vůbec nevadí. A taky přijela Irena. Sice si nechala odnést kolo a zase někam odklusala, ale přišla.

Po zdlouhavých přípravách naplněných oblékáním, převlékáním, přezouváním, komentářem co na sebe a balením odjíždíme. Už jsem začínal mít trochu strach kvůli Plašanovi. Přijel s tím, že bude odjezd v šest a my se zatím jenom scházíme a balíme. Ale dočkal se.
Vkt.

Nediv se. Já totiž zdrhnu z práce o půl hodiny dřív, abych stihnu jet dřívějším vlakem, protože se mi nechtělo přijet hned napoprvé pozdě. Z Říčán jsem vyjžděl o půl páté a lehce po páté jsem byl v Praze na hlaváku, pak kopec a Polská 7. A pak už Hanka a Dig. Potom ty a ... ostatní. No a protože jsem už měl všechno nachystané z domova, tak jsem se díval a díval a nechápal jsem, jak chceme do té Dobříše dojet, když je v osm hodin tma. Později jsem pochopil a věř, že to byl můj první noční a dokonce hlubokonoční přejezd...
Plš.

Venku začínalo mírně pršet. Hurá. Už to vypadalo, že pojedeme za sucha. Jeli jsme obvyklou cestou na jih Prahy, tedy přes náměstí Miru na Nuselský most a dolů k Vltavě. Najednou jsme ovšem zahnuli doprava, na druhou stranu od našeho směru do takové malé úzké uličky. Co se to děje? Že by nějaká fikaná zkratka k Barrandovskému mostu? Ba ne. To se Dig jenom potřeboval stavět in svém pracovišti, protože tam něco zapomněl při svém chvatném odchodu.
Vkt.

A já to na něj prásknu, zapomněl vrátit klíče ;-)

Hnk.

A to je zrovna mylná představa. Já jsem zapomněl klíče vydat.

Dig.

Za chvíli ale byl zpátky a opět jsme vyrazili vstříc novým zážitkům.

Jenomže prší. A máme zpoždění. Přesto jsme jeli celkem v pohodě, jenom s krátkou přestávkou během které jsme museli dovzdušnit Irenina kola.

Vkt.

Docela jsem se zaprasil, ale díky Hančíným ubrouskům jsem nakonec opět vypadal jako člověk...

Plš.

Jinak se jelo víceméně dobře až do Černošic. Už nějaký čas našťestí nepršelo. Nepříjemný déšť ale zase nahradila tma. Blikali a svítili jsme ale skoro jako pominutí, takže nebyl žádný problém. Už jsme se blížili k místu setkání s Tomášem a Honzou, když nás do nosů praštila nádherná vůně čerstvých koblih. Odkud se ta libá vůně linula? Z pekárny. Zpoždění, nezpoždění, hlavně holky zavelely: STÁT! I přes pokročilou hodinu měli ještě otevřeno. A nakupovalo se a nakupovalo. A bylo to moc dobré.

Vkt.

Co dobrý, vynikající. Nepochopím, že v osm hodin večer si člověk může někde koupit čerstvé a pomalu ještě teplé pečivo. Však po cestě taky velká většina padla do mého žaludku...

Plš.

Jako první se k okénku vrhla Jarka, jež si od paní nechala převyprávět celý sortiment a pak se se svým úlovkem postavila znovu do fronty, neb proč „dobrého pomálu“.

Trn.

A to se k nám ještě najednou odněkud přidal Tomáš s Honzou. No, bylo to moc dobrý, ale pokračujmež. Doteď jsme jeli po nádherných asfaltkách. S naším milým navigátorem jsme se hned po rozjezdu ocitli na hnusný skoro polní cestě vedoucí k děrovanému a směrem dolů průhlednému železničnímu mostu přes řvoucí Berounku. Ještě že nejel vlak. Na sjezdu z mostu si to prostředkem neširoké cesty šinul šnek. Hlemýžď zahradní (pro znalce *Helix pomatia*, doufám že ta knížka nekecala). Měl neobyčejnou kliku. Přejil průjezd všech deseti kol. Jeho kolega o dva metry dál bohužel takové

šťěstí neměl... Ale vlastně jenom soudní patolog by mohl zjistit předpokládaný čas úmrtí a určit tak pravděpodobného viníka. Třeba jsme to ani nebyli my.

A jeli jsme a jeli až do Všenor. Tam jsme odbočili doleva abychom se vyhnuli kopcům přes Hřebeny.

Ale nějak nevím. Mně připadalo, že kopec to byl pořád slušný. Ale naštěstí byla tma. A podle Digovy teorie kopec spal a lehнул si k tomu. Ve dne bych tam asi nejel. Hanka si sice na chvostu vychutnávala pomalou jízdu vzhůru, ale poslední nebyla. Cestu si ještě víc vychutnávala Irena. Tedy soudě podle rychlosti. Ale skoro až moc. Předek nám nějak ujel a čekal na nás na vrcholu kopce. Najednou se proti mě vynořila neosvětlená postava. Dig. A šel pěšky. Stalo se něco? Naštěstí ne, jenom se šel podívat kde to vážne. Vkt.

A hned se nás jal vytlačovat do kopce. Dig si šel volnou chůzí a my s Irenou dřely a dřely ale musím uznat bylo to od něj moc milé a jeho tlačení nám pomohlo rychleji vrátit síly a taky mě potom rychleji doběhly mé vlastní plíce, které jsem nechala za sebou v kopci.

Hnk.

Nechal jsem je tedy samotné a těšil se na vrchol. Tam jsem začínal tušit siluety sportovně nadanějších kolegů ☺, když jsem málem vrazil do Tomáše. Snažil se totiž o umělecké foto cyklistů plahočících se v noci do kopce. Tedy mně a Hanky. Jenže to nestihl protože mu stávkovala stativová hlava. V zájmu umění jsem tedy sjel kus zpátky z kopce, počkal na znamení a jel pomalu nahoru. Expoziční čas 15 s by šel možná už použit na focení Mésíce, ale na mně byl pořád málo. Nevyslo to. Škoda.

Jarka zjistila že se jí cestou za roh ztratily brýle, tak je šla hledat na pole, kam šla... No asi víte co tam šla dělat...

Vkt.

No přece hledat ty brýle, ne ;-) Nakonec je našla na zemi u kola a bylo vše zase OK.

Hnk.

Po krátkém odpočinku jsme jeli dál. Skoro se bojím napsat kam. Ale pokusím se zachovat novinářský odstup. Do... Řitky. Helenu (Vondráčkovou) jsme však při rychlém průjezdu neviděli. Silnice se na výjezdu ze... Řitky... nebezpečně přiblížila silnici pro motorová vozidla vedoucí na Dobříš a Příbram. Sice jsme jeli po té okrese, ale alespoň já jsem neměl dobrý pocit. Každou chvíli jsem totiž myslel, že za námi jede auto. Dálnice byla od nás totiž jenom několik málo metrů horizontálně, a místy i ve stejné úrovni vertikálně. Nadjezdem jsme přešli dálnici (omlouvám se píšou dálnici, je to kratší než „silnice pro motorová vozidla“ a navíc, jak mi říkali žertem v autoškole - staví se dálnice a když se nepovede, tak to je ta „silnice...“).

Dig si všimnul zajímavého Mésíce, jak se schovával za prosvětlenými mraky my jsme zatím pod tímhle silným zážitkem sjížděli do Mníšku pod Brdy. Dojeli jsme na náměstí, kde jsme byli zpestrěním pro místní nudící se omladinu. Na otázku jestli to je „nějakej závod“ jsem jim odpověděl, že to je tajný závod. Na reakci jsem už ovšem nečekal, protože si to nějaký chytrák vepředu, asi Tomáš, chtěl zkrátit o těch 50 m a místo pozvolnější cesty po silnici do zatáčky okolo kostela zvolil přímou, ale mnohem strmější cestu přes parkoviště. A ještě kostkovanou. A Jana nemohla zařadit nejméně rychlost, takže musela chudák tlačit... Přes tenhle drobný zádrhel jsme z Mníšku vyjeli, směr Voznice. Cestou jsme se rozdělili na tři skupinky. Já jsem byl v té prostřední, dělal jsem společnost Janě (snad příjemnou). Čekali jsme na Hanku s Irenou, zpoza plotu na nás štěkal nějaký čokl a najednou nás překvapil autobus. Co tam dělal? Ale klid, nic se nestalo. Hanka s Irenou nás dojely a vzápětí jsme dohnali zbytek. Společně jsme pokračovali na Andělské schody. Jarce se podařilo cestou vytrátit termosku, naštěstí se ale našla. Já jsem zjistil zajímavou skutečnost. Irena si zřejmě nevychutnává jenom cestu

do kopce, ale zřejmě i po rovině a dokonce i z kopce. Takže ji místy dělám reflektor, neboť její současná elektrovýzbroj je trochu na prd, a současně společnost, pár desítek metrů za ostatními. Zastavili jsme se na kopci nad Voznicí. Nabrali dech a hurá dolů. Voznice nám nepřichystala žádné překvapení, takže jsme prosvištěli její první částí a vzhůru prohekali částí druhou. Za Voznicí jsem si v rychlosti (a tmě) ani nevšiml odbočky na oblíbenou cestu Bekovka. Po několika protijedoucích autech jsme dojeli k Dobříši. Pár šlápnutí do pedálů nás zavedlo do cíle naší dnešní cesty a do místa našeho odpočinku pro následující tři dny. Tomáš nás uličkami navedl přesně tam, kam jsme jet měli. Nechápu jak to udělal. V restauraci Modrá kočka jsme měli dostat mapku značící cestu k ubytovně a klíče. Že by dobrodružná cesta ve stylu honby za pokladem z dobrodružných filmů? Žel autorka mapky zřejmě značně podcenila náš orientační smysl a troufám si tvrdit i naší inteligenci, hledaná ubytovna totiž byla cca 75 metrů za rohem hospody. No nic.

Ubytování není úplně nejhorší, alespoň já jsem byl spojený. Dva pokoje po pěti dvoupodlažních palandách, relativně čisto, značné teplo a vchod na WC a velké koupelny se dvěma sprchovými kouty a třemi umývadly přímo z pokojů. Co chtít za ty prachy víc. Rozdělily se palandy a bylo to.

Vkt.

Souhlasím, dobře to Tomáš vybral. Navíc jsem zjistil, že nejenom náš říčanský zimní stadion není zastřešený...

Plš.

Přípravy ke spánku se už celkem urychlily, takže nebyla ani jedna hodina v noci a už jsme šli spát. Hezké sny.

Vkt.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Dobříš	39	220	48	14	5-8

Ráno 15.4. sobota

Budí nás Tomášův mobil směsí rámusu a kraválu. Nikomu se nechce vstávat kromě Jany a Honzy. Ti odešli do vedlejšího pokoje a strašej už hodinu. Dig.

Něco je špatně. Dokonce i já jsem dlouho spal, takže jsem ani nemohl psát. Probudil jsem se spolu s ostatními asi v 7:18. A nechtělo se mi z postýlky. Ostatní se začali pomalu probouzet, provádět ranní hygienu a konečně i snídat. A odjezd se zase nějak protahuje. Ale nakonec se povedlo. Cíl dnešní cesty je vrh Vysoká u Příbrami, vrh Třemšín a zámek v Březnici.

Taky by se k nám měli dneska připojit další dva cyklisti, Tomášovi kamarádi Petr a Dominik. Tomáš je s nimi v rušné mobilní komunikaci a snaží se je navadět. Vypadá to totiž, že zvolili nějakou neobvyklou výjezdovou trasu z Prahy.

Ještě jsem dostal za úkol prohodit brzdové špalky u Jarčina Kryštofa. Toho jsem se sice s jistými obavami ale přesto s radostí ujal. Ani jsem kvůli tomu nesnídal. Špalky jsem prohodil (tedy přední dozadu a zadní dopředu), ale nějak se mi nedařilo to potom správně seřadit. Takže se nakonec musel zaprasit i Dig. Ach jo. Má snídaně byla potom jen v rychlosti. Naštěstí jsem měl makový závin ze včerejší pekárny.

Velký výlet jsme začali vznešeně - nákupem jídla v samoobsluze na náměstí. Odjezd se zase nějak protahoval. Konečně jsme vyrazili. A tentokrát vážně. Na Příbram nejkratší cestou přes Rosovice a Suchodol. Ale moc rychle jsme nejeli. Tomáš z toho byl značně nervózní, protože to vypadalo, že nestihneme všechno, co jsme chtěli navštívit. Nezdálo se to, ale zase tak blízko to nebylo.

Cestou jsme potkali pár vytuněných aut, dokonce i s číslem - že by probíhal nějaký závod? Cestou jsme několikrát stavěli abychom počkali na opozdilce (tím jsem byl většinou já následován Irenou) a abychom doplnili energii. Těsně před Příbramí byl kopec, na jehož vrcholu jsme si trochu oddychli před očekávaným klesáním. No bylo to hezký. V jednom okamžiku, kousek před křižovatkou s hlavní silnicí na Rožmitál byla velká louže, která zasahovala asi do půlky druhého pruhu. Najednou se v proti směru objevila poměrně rychle, snad až příliš rychle jedoucí Lada Niva. Louži se vyhnout chtěla a dokonce i brzdila, ale ne dost. Louží projela pořád dost rychle a vodní hnus odcáknul na všechny strany. Hlavní část našťastí doprava pryč ze silnice, ale trochu i směrem k nám. Mně chytla jenom sprška vodní tříště. FUJ!!!

Přejeli jsme hlavní, projeli kolem židovského hřbitova a vjeli do Příbrami. Honem na náměstí, tam doleva a dál směr Vysoká. Při prejezdu jednoho zpomalovadla aut se mi hýbla říditka. Pootočila se dolů. Byl to dost blbý pocit. Po chvíli jsem si tím pocitem už jistý nebyl, ale když jsem se podíval do zrcátka, ze kterého jsem najednou neviděl to co dřív, původní podezření si potvrdilo. Mám povolený říditka v představci. Sláva. Ale snad to půjde.

Na vrcholu dalšího kopce, už za Příbramí jsem o tom řekl Digovi. Náprava bude snazší než jsem si myslel, ale až večer na ubytovně. Časem jsme se dostali do Vysoké u Příbrami. Cože to tady vlastně je? Nějak jsem to nepochytil. Aha. O kus dál byla cedule. Památník Antonína Dvořáka. Přijeli jsme ke vchodu do zámečského parku, vjeli dovnitř a zjistili, že se tam na kole jezdit nesmí. Tak jsme slezli, přeci nebudeme porušovat nařízení, ne?

Došli jsme k zámečku, odložili kola a ani jsme je nemuseli vázat, protože tu zůstal Honza. Jak už asi víte, nemá rád muzea a toto nebylo výjimkou. Zjistilo se, že za chvíli má začít další prohlídka nebo jak se tomu dá říkat a tak jsme čekali. Jedna štěkací roura si dovolovala na uvázaného boxera, který vypadal jako vetřelec.

Vkt.

Zas tolik vetřelci podobný nebyl jen mčl silný spodní předkus a tak mu stále z tlamy trčely ven spodní zoubky. Jinak byl ale moc hodný a štekací rouru celkem ignoroval. Navíc jsme mu chudákovi clonili když vyhlížel svou paničku vracející se z muzca. No a taky kvůli nám jí vlastně prošvihnul. O to víc pak ale bylo radosti !

Hnk.

Docela bych chtěl vidět co by se dělo, kdyby ten boxer zjistil, že může odejít i se stojanem na kola, ke kterému je přivázan. ☺ Jana nám nabídla svoje sušený banány, Tomáš zase mluvil s kamarádama, který se k nám ještě nepřidali, protože v Dobříši nějak špatně odbočili. Ale konečně to už vypadalo, že jsou kousek od nás, snad před Vysokou. Koupili jsme si vstupenky a čekali dál. Najednou se v parku objevily oranžové vesty - vida, metaři. Ale ne! Opozdilci! Už jsou tady. No konečně. Začala prohlídka. Ta sestávala z povídání o Dvořákoví, prohlídce třech místností a sledování jednoho krátkého filmu. Jo - je to asi ostuda, ale já jsem při něm usínal. Možná taky tak by se dala vysvětlit záhada mého ranního nevstávání.... Vkt.

Neboj Vikí, nebyl jsi sám kdo při filmečku relaxoval slabým spánkem. Měli tam příjemně teploučko a Digovo rameno posloužilo jako polštářek. Škoda, že promítání nebylo delší ale možná vlastně to bylo dobře . Pokud by se člověk ještě víc rozseděl a rozespal o to mň by se mu chtělo vstávat a pokračovat... Hnk.

Tak s tím usínáním jsem na tom byl podobně. Asi za to mohlo to šero, uspávající hudba a příjemně měkká židle... Plš.

Jojo, přššší, pohodlné sedátko, libá hudba... Při ševelení hlasu paní/slečny průvodkyně se dalo usínat už ve stoje, kdo umí, umí... Trn.

Po prohlídce jsme se jeli podívat k Rusalčinu jezírku v lese za zámečkem. No, zajímavé, ale ta Rusalka musela být pěkné prase. Takový hnus!

Vkt.

Až tak zlé to nebylo. A nikdo z nás vlastně neví jak jezírko vypadalo za doby Rusalčina skotačení. Pravdou je, že teď bych se do jezírka nehnila ani ve velkém horku. Hnk.

Pche! Počkejte na Expedici. Ještě budete špendlíčkem hrabat po Rusalčině jezírku. Dig.

Po krátké zastávce jsme pokračovali dál, směrem na Rožmitál pod Třemšínem. Po modré turistické značce, jak rozhodl Tomáš. Stezka byla hezká, ale jenom asi 20 metrů. Potom se změnila v rozježděné haldy bahna a koleje plné vody od lesáckejch strojů. Každopádně to byl povrch, po kterém ani při největší fantazii nešlo jet. Tomáš s Janou chvíli zkusili najít nějakou rozumnou cestu lesem, ale ani tato snaha nebyla nijak úspěšná, takže jsme se vrátili na cestu. V krátké chvíli bylo rozhodnuto, že se vracet nebudeme a že to zkusíme po neznačené cestě vedoucí na západ. Na nejbližší křižovatce jsme přeci jen zahnuli doleva, do směru našeho původního záměru. Kousek jsme popojeli a náhle se zkrížily s původně hledanou turistickou cestou.

Hurááá. Já jsem si pro sebe říkal, jste si jistí, že to je správná volba? Jenže jenom pro sebe...

Cesta vypadala hezky, povrch cesty tvořila krásná zelená tráva. Jenže jenom kousek. Tráva se postupně změnila v měkkou bahnitou hmotu, která byla po obou stranách cesty lemována potoky proudící vody z tajícího sněhu. Ten sice nikde vidět nebyl, ale množství a rychlost vody dávala jednoznačnou odpověď na otázku kde se to všechno vzalo. No a nakonec se ty dva potoky, slily v jednu louži přes celou šíři cesty, svou velikostí to bylo spíš malé jezero. A to jezero nám stálo v další cestě za poznáním. Co teď.

Jediné možné řešení bylo dostat se nějak přes vodu. Pravda, okraje cesty a tedy i jezírka slibovala možnost přesunu, ale přirozená lenost a kdo ví co ještě u Diga zvítězila a tak se vydal prostředkem vody na druhou stranu. Nejdřív to vypadalo nadějně, ale asi ve dvou třetinách se Dig najednou zastavil a tím pádem, aby nespádl úplně, dal svojí koženou botu do vody. A ta v ní zmizela celá a k tomu kus nohavice. A hned druhá noha na druhé straně kola. Teď už to bylo všechno jedno, takže se jenom nohama odstrkoval ke břehu. Fuj. Druhý se o přejezd pokusil Plašan. Rovnou můžu říci, že také neúspěšně. Dig nám sdělil důvod svého neúspěchu - v cestě mu stál kmen, položený napříč. O kmen se zarazil předním kolem a s tím už dělat nešlo nic. Plašan proto zvolil jinou taktiku, jel totiž o kousek vedle, ve druhé brázdě po strojích. V té sice žádná překážka nebyla, problém byl ale zase v tom, že byla hlubší. Takže zajel moc hluboko, už to nevybral a ztracený balanc musel obnovit pravou nohou. Ale namočil alespoň jen jednu botu. Vkt.

Aspoň jsem otestoval nepropustnost mojih brašen, protože ty byly asi 10 cm ve vodě. Občas i to zlé je k něčemu dobré. Bota nakonec uschnula přes noc na Plš.

My ostatní jsme sraabácky sunuli kola po krajích. Jarka po pravé straně, kterou jsem původně sám navrhoval, nakonec jsem se ale rozhodl, stejně jako ostatní, po stranu levou. Náš přesun se už obešel bez komplikací. Díky Tomášovi můžete situaci vidět na fotkách. Ta sketa vytáhla foťák a místo aby alespoň holkám pomáhala, fotil a fotil a fotil. Paparazzia jeden! Ale jako vždy - zvládli jsme to.

Dig s Plašanem si vylili vodu z bot a pokračovali jsme dál po lesní cestě. Vjeli jsme do vesničky Strýčkovy. Konečně asfalt. Musím uznat, že má něco do sebe. Jede se nádherně a blížíme se do Rožmitálu pod Třemšínem. Jenže - je nás nějak málo. Dig, Hanka, Jarka, Tatranka a tak, pak dlouho nic, pak já, potom zase dlouho nic a zbytek. Tomáš, Jana, Dominik s Petrem, Irena a Honza. Dojel jsem předek, zastavil se na křižovatce že počkám na zbytek. Čekám. Čekám. Pořád čekám a pořád nic.

To není možný, něco se muselo stát. Snědl jsem několik Horalek, napil se a pořád nic. Najednou se zpoza zatáčky vynořil Tomáš s Janou. Konečně. Honza prý odrovnal plášť zadního kola, takže ho vede. No to je hezký. Čekám dál. Přijeli Dominik s Petrem, za chvíli přišel Honza. Společně jsme šli za ostatními, usídlili se asi o dvě stě metrů dál u křižovatky, jak mně telefonicky informovala Tatranka. Přišli jsme k nim, Dig se podíval na ten porušený plášť a zjistilo se, že to není poškozený plášť, ale plášť zničený. To bylo docela blbý, takhle se jet nedá. Docela logické řešení se v Digově hlavě zrodilo hned. Dal Honzovi klíče od naší ubytovny v Dobříši a ukázal kde je asi vlakové nádraží. Bohužel to řešení naráželo na jednu drobnou, leč nezanedbatelnou maličkost se kterou jsem přišel já. Přímé vlakové spojení mezi Rožmitálem a Dobříši neexistuje, protože dráha vedoucí od Prahy do Dobříše tam končí. Dig s Tomášem mi nejdřív oponovali, ale jen do chvíle než se podívali do mapy. Bohužel jsem měl pravdu. Takže jsme dojeli. Nějak tak to Dig okomentoval. To je docela v... pytlí. Honza se optal dvou domorodkyň jestli nevědí o něčem, co by nám v naší situaci pomohlo. Nevěděli. Ach jo. Najednou se ale ony dámy vracely a povídaly něco o nějakém místním všemělovi, který se zabývá mimo jiné opravou kol. Navedly nás k jeho baráku a Honza šel dovnitř, tedy na dvůr. Co se tam dělo mi asi zůstane navždy utajeno, Honza se ale každopádně po chvíli vrátil se spásnou zprávou - nový plášť bude. Teda nový asi ne, ale určitě použitelný. My ostatní čekáme, bavíme se, uhybáme autu, které zrovna teď nutně potřebuje zajet na náš dvůr. Klasika. Zábava pokračovala a aktualizoval se náš dnešní program. Vzhledem k pokročilé denní době to na výstup na Třemšín už nevypadalo (bylo už po čtvrté). Tomáš mi ale sdělil, že to už nevypadá dávno. Zámek v Březnici jsme už také neměli. No zkrátka jsme dojeli do Rožmitálu na pozdní oběd.

V nejlepším najednou Dig zjistil, že píchнул. Měl prázdné zadní kolo. Jak to? Nerad, ale musel to opravit. S prázdnou duší se jede přeci jen špatně. Má to už ale v ruce, takže měl opravu za chvíli hotovou. Horáčkyvy se už před chvílí vydali na průzkum místních občerstvovacích zařízení (byli totiž už nervózní), takže jsme při odjezdu už jeli najisto. U rybníka byla nová hospůdka pod nádherným dřevěným krovem.

Objednali jsme si jídlo a pití, Plašan si spořádaně objednal čaj. Pivo si sice trochu překvapivě, ale naprosto logicky neobjednával. Je to báda být prakticky pořad ve službě.

S tím čajem jsem Viktoru nebyl sám...

Plš.

Ale jaký čaj! Náš zákazník, náš pán, a proto zdá se mu klasický hrnek Trn. dostane rovnou půllitr a bez řeči.

Jídlo nám začali nosit postupně. Pomalu jsme se začínali sázet kdo bude přijímat potravu jako poslední. Vyhrál Dominik. Vše objednané mu donesli v opravdu rekordně dlouhém čase. Na druhou stranu však bylo jídlo výborné. Dig si v závěru naší konzumační exhibice nechal zavolat kuchařku. Ta byla chudák nejdřív trochu zmatená a vyjevená, protože se nepochybně bála nějaké reklamace. Když ale zjistila, že důvodem jejího „předvolání“ není pokárání, ale naopak pochvala, najednou zjihla. K pochvalě bych se klidně přidal také já. Jídlo bylo skutečně výborné. Jen kdyby ho bylo trochu víc. Přidat si netroufám, protože by mi to přinesli kdo ví kdy.

Někdy během jídla, nevzpomenu si už jestli po jídle nebo ještě před ním, povýšil Dig oba nováčky, tedy Plašana a Irenu na dušičky.

To jsem fakt nečekal a opravdu mě to zahřálo u srdíčka...

Plš.

Možná se ptáte co Petr a Dominik? To byli hosté, těch se to netýkalo. Oba už s Hells kdysi vyjeli (i když každý jindy), ale nepřidali se.

Dojeli jsme, dopili a chystali se na odjezd do Březnice. Protože už bylo dost hodin, tuším že po šesté, rozhodlo se, že pojedeme po hlavní, která je nejkratší. Oblékli jsme si žlutoučké vesty, zajímavé bylo, že nováči (s výjimkou Dominika) měli vesty oranžové, a vydali se vstříc dalším zážitkům.

Cesta do Březnice byla bezproblémová, jeli jsme sice po hlavní, provoz byl ale malý, skoro žádný. Za zmínku stojí jen Plašan, který mě na jednom místě fakt naštvál ☹ Jel jsem si celkem v klidu zase sám, kousek za mnou Hanka. Najednou zničehonic mě Plašan předjel o dost vyšší rychlostí. Co to je? Kde vzal takovou energii?! Tak jsem se ho, já ješita, snažil dojet. Ale nešlo to. Trochu jsem se mu přiblížil, když ze silnice odklízěl nějaký bordel, ale to bylo tak všechno. To je nespravedlnost! A diskriminace!

Vkt.

Aspoň vidíš, proč mám takovou přezdívku. Faktický důvod však byl ten, že jsem jel vzadu u skupinky, která jela vzadu (to zní tak blbě, že to asi bude pravda) a viděl jsem, jak to klukům a Jarce vpředu dobře šlape (po dlouhé době se dalo taky dobře a rychle jet), tak jsem se rozhodnul, že je dohoním a řeknu jim, že zadní voj nestíhá. A nějak jsem se rozšlapal. A protože mám větší průměr kola a užší pneu, tak ...

Plš.

No. Rád bych svalil vinu na kolo a jeho rozměry, ale asi by bylo čestné přiznat, že jsem na to prostě neměl...

Vkt.

Najednou jsem před sebou uviděl nějakou povědomou řadu topolů a na druhé straně silnice benzinku. No jo, už jsme v Březnici. Tady, za těmi topoly je nějaká střední škola s internátem, kde jsem v rámci praxe týden bydlel. Hurá. Březnice... No, to hurá zase tak velké být nemusí, přeci jen je před námi ještě dost velký kus cesty.

Petr měl nějaký problém se středem, zřejmě ho měl povolený. Dig to opravil a mohli jsme pokračovat do centra. Tím jsme projeli a vjeli do zámeckého parku a k zámku. Zámek byl samozřejmě dávno zavřený, tak jsme se před ním aspoň vyfotili a pokračovali dál v cestě.

Teď zpátky po silnici na Tochovice a Milín. Nevzpomínám si na nic zvláštního, co by se po cestě stalo. Cesta celkem plynule ubývala, stejně jako ubývalo světla. Vjeli jsme do Příbrami stejnou silnicí, jakou jsme z ní v poledne odjížděli, jeli jsme přes stejný zpomalovací pruhy okolo nějaké ZŠ. Na silnici byly velké díry. Naše hlášení „...díry!“ jako varování těm za námi, aby si dávali pozor, bylo sice víc než na místě, ale nebylo moc přesné. Podle velikosti poškození bych je označil spíš jako krátery.

Já jsem jel zase na chvostu naší kolony jako doprovod Ireny. Ještě že jsem s ní jel, orientační smysl asi moc nemá (která ženská jo? ☺), hned na dalším kruhovém objezdu by v klidu jela dál někam do tmy. musel jsem jí usměrnit, že má jet hned doprava. Tím jsem se ovšem dostal před ní, dvakrát třikrát zabral do pedálů a už byla zase alespoň 20 metrů za mnou. Ach jo. Za dalším objezdem jsem na ní počkal a jeli jsme až na náměstí, kde stojí ostatní.

Dál jsme měli pokračovat stejnou cestou jako ráno. Ovšem někdo (a nebyly to holky) zahnul moc brzo, o ulici dřív. Já teda vážně nechápu, kdo tady může zabloudit... Jeli jsme neznámou neosvětlenou ulicí s Irenou zase na konci, ostatní nám zmizeli vpředu. Tma byla už jako v ranci, přičemž vůbec netuším kolik bylo hodin. Najednou se proti nám objevilo plno světla a plno ostře a jasně blikajících bílých světýlek.

Možná si teď myslíte, že jsem zažil „blízké setkání čtvrtého druhu (nebo jenom třetího? já už nevím)“, že jsem viděl uprostřed Příbrami UFO. Ba ne, vůbec ne. To jenom ostatní vpředu zjistili, že jedou špatně, tak se otočili a jeli tak zpátky proti mně. Ještě že to překvapení z tolika světel trvalo jenom zlomek sekundy, než mi docvaklo co se děje.

Teď se správná cesta už našla, vyjeli jsme kopec, vyjeli z Příbrami, přetali hlavní a frčeli silnicí přes Suchodol a Rosovice směrem na Dobříš. Já, jako věčný doprovod Ireny, jsem byl zase vzadu. Bohužel jsem si ověřil zajímavou skutečnost, že jde jezdit pomalu i z kopce, takže se rozeskupování mezi námi a rychleji jedoucím zbytkem skupiny musel nutně stále zvyšovat. Na konci Suchodola na nás počkali, měli jsme pokračovat bez zastávky dál. Toho

jsem hned využil a vychutnal rychlost při jízdě z kopce. Alespoň na chvíli. Asi na silnici někde okolo Rosovic jsme míjeli partičku pubertáků. Volali na mně, že jsme pozadu, že ostatní jsou už v Praze, na což jsem jim odvětil, že musím teda přidat. Ačkoli mně v tu chvíli nic lepšího nenapadlo, byli zřejmě v tak podroušeném stavu, že se tomu zasmáli. Alespoň někomu bylo do smíchu.

V lese před Dobříší, v posledním kopci se to snažím rozjet a docela mi to jde. Irena se ovšem v nejlepším rozhodla slézt z kola, že ho chvíli povede, aby nechala odpočinout namáhaným svalům. No to je báječné. Po chvíli, na vrcholu kopce toho ale naštěstí nechala a zase nasedla. Vyjeli jsme z lesa a já si všimnul, kde je možná problém (nevím, možná, že jsem si toho všimnul už dávno, ale teď mě napadlo to sem napsat). Irena totiž moc nešlape. Do pedálů. Vždycky tak dvě tři otáčky a zase nic. Takhle se nedivím, proč to nejede. Po cestě k Dobříší se jí ještě uvolnilo světlo a odlétlo někam mimo silnici do škarpy. Naštěstí jsem ho ale našel. Sice žere jako blázen, že by člověk potřeboval vlastní Temelín, ale byla by ho škoda. Ostatní na nás čekali na Dobříšském náměstí. Z něj to bylo k naší milé ubytovně už jen co by kamenem dohodil. Dojeli jsme, převlíkli a šli na pivo. Do Modré kočky. Jen Hanka, Jarka a Irena nešly. Chuťové buňky nás ostatních byly celé žhavé po chladném zlatavém moku. V Kočce jsme byli hned, od ubytovny to je za rohem. Bylo 22:30. A zavírají ve 23:00. Ach jo. Tak to bude jenom jedno. A nebo dvě, jak jsme se rozhodli s přibližujícím se dnem půllitru. Protože vrchní se nějak předal a přinesl o jedno pivo víc, musel se někdo obětovat. Kdo myslíte že to byl? Ano, správně. Viktor Čistič, teda já. Pil jsem asi nejrychleji, tak to bylo jasné. Vypil jsem tedy i to třetí a byl jsem docela rád, že bylo i poslední, protože jsem měl prázdný žaludek.

Na ubytovně jsem ten alkohol docela cítil. Chudák Jarka. Ona se MNĚ bála. Fakt. Bylo to na ní dokonce i vidět. Že se mně někdo bojí byl pro mě dost blbý, nepříjemný a nezvyklý pocit. Pravda, nebála se ani tak mně samotného, jako spíš toho, že jsem si hrál se svým třiceticentimetrovým nožikem a ještě jsem na ní schválně koulil očima ☺ Dneska jsem se i já věnoval hygieně a šli jsme spát. Konečně. Cesta byla dlouhá a tenhle text už taky. Dobrou...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Dobříš	52	305	84,3	16,1	6-17

Ráno 16.4.Neděle

Probouzíme se zase pozdě. Teda já. Ostatní vlastně normálně.

Dnešní program je po včerejší zkušenosti výrazně střídmější: jenom Svatá Hora u Příbrami a Příbramské hornické muzeum s nějakou skluzavkou. Ranní přípravy se opět protahovaly.

A Dig to už nevydržel a zavelel odjezd, i když ještě nebyli venku všichni. Sešli jsme se ale znovu u obchodu na náměstí, kde se doplnili zásoby. Hlavně na pondělí, kdy budou obchody zavřené. Po nákupech jsme konečně vyrazili. Do Příbrami jsme ale jeli jinudy, trochu oklikou přes Višňovou, Dolní Hbity a Jablonnou. Kdyby si čtenář vzal k ruce mapu, zjistil by, jakou jsme jeli velkou oklikou. A to všechno jenom proto, abychom nejeli stejnou cestou jako včera. Irena záhy po rozjezdu zaujala své oblíbené místo na konci, asi tak dvě stě metrů, možná tři sta metrů za námi. Chvilí jsme jeli podél dálnice. Protože se jelo celkem v klidu, měl jsme čas se na ní dívat. Chvilí jsem byl rád, že jedeme tady tudy, protože jsem na ní viděl značky „Pozor, vyjeté koleje“ Ty na naší silnici nebyly. A přestože jde o koleje v asfaltu, jsou pro jízdu vyloženě blbě. A natož v autě! Hned za nějakým Obořištěm jsme zahnuli doleva do prudkého kopce. Tady se oddělilo zrno od plev. Nahoře jsem byl mezi prvními. Tomáš někde zase fotografoval a my jsme se na vrcholu kopce začali pomalu občerstvovat. Plašanovi to bylo zpočátku blbý, ale já jsem mu

byl vzorem. Hance náhlým nápořem větru spadlo kolo, odnesla to „jenom“ její halogenka. To „jenom“ je přitom 105 Kč (tolik stála ta její, dnes už jen 43 Kč). Po doplnění energie jsme se zase přiblábli, přeci jen bylo větrno. A vyrazili jsme z kopce. Ve Višňové jsme se zasekli, něco se dělalo z Plašanovým kolem. Vkt.

Nic vážného, jen mi začal vydávat střed nějaké zvuky. Tak se přitáhl a vydával je stejně. Ale i tak se díky Digovi nebojím nikam jet. On je fakt pojízdná dílna...

Když jsme jeli do kopce, zdálo se mi, že jsem to tady už někdy viděl. Tenhle barák, tahle zastávka. Nebylo ono to někde v televizi? Měl jsem pocit, že to byla vesnice, kde se odehrával děj seriálu Chalupáři. To jsou ty moje „paměťiny“, obdoba známějších vidin.

Za Višňovou jsme přešli hlavní silnici na Sedlčany a pokračovali dál cestou na Příbram směrem od Příbrami. Cesta vedla lesem. Sice byla do mírného kopce, ale byla moc příjemná. Za vrcholem následoval dlouhý sešup, kterým se jelo vlastně až do Dolních Hbitů.

Tam byla občerstvovací stanice. Během ní nám Dig přečetl zprávu, kterou dostal od malého Honzy. Zněla ve smyslu těžké závisti, že my jedeme a on nemůže. Prý má nějaké rodinné důvody. Pokračovali jsme do dalších Hbit, tentokrát Horních. A do nějaké Jablonné. V lese za ní se začalo nějak stmívat. A nebylo to jenom stíny pod stromy. Skutečně se nějak stmívalo. Vzal jsem si tedy vestu, stejně asi pojedou zase poslední, společně s Irenou. Jel jsem. A jak. A přišel kopec. Irena zase sesedla z kola. Přiznám se, že toho bylo na mně v tu chvíli docela dost. Pomalu jsme se blížili k vrcholu, ze kterým bohužel nenásledovalo očekávané zrychlení. Pomalu jsme se šinuli ke křižovatce s hlavní, za kterou na nás ostatní čekali. Hlavní jsme přešli a hned pokračovali v jízdě. Alespoň tedy já. A navíc začalo docela dost pršet. Najednou jsem byl po dlouhé době zase první, jen mě dojel Plašan. Spolu jsme jeli v klidu do příští vesničky Háje, kde jsme se zasekli, protože jsme si nebyli jisti, jestli jedeme správně. Ale jeli. Ale už ne první, protože nás ostatní dojeli. V cestě nám byl už jenom volný pes štěkající a pobíhající po silnici a zase kopec nahoru. Vkt.

Ten pes mě opravdu rozběsil. A tak jsem na něj v cca 40ti kilometrové rychlosti začal najíždět a k tomu jsem se opřel do tlačítka sirény. Pes nejdříve znejistěl, pak stáhl ocas a zmizel za pootevřenými vraty. Pustil jsem tlačítko, zalehl do řídítek a hnal se za Janou, která si to mastila přede mnou. Na palubě mi to ukazovalo 55 km/h a to přesně v okamžiku, kdy vlevo skončila zástavba a z otevřeného terénu se do mě opřel boční nárazový vítr. To byla honička! Pomalu jsem tou dobou začal s manévrem předjetí Jany a vítr mě teď nekompromisně obrovskou silou tlačí z boku na ni. No, stihnul jsem to a zařadil se za ni. Tedy zase žádná krev... Dig.

Jeden nemusí hned sahat po siréně, když se chce domluvit se psem. Funguje také upřený pohled do psích očí, lehký manévr řidítky směrem ke zvířeti, lehké skoro taneční kmitnutí špičkou nohy... to uše doplněné pěkně od plíc bojujům pokřikem UHNI, ČOKLE! Trn.

Na což ovšem, ve vyšších rychlostech, nebo na méně přehledných místech, která s oblibou tato zvířata vyhledávají, není zrovna moc času. Dig.

Já jela hned za Digem a měla navlas stejné problémy udržet kolo na silnici a sebe na kole. Ujížděli jsme před bouřkou, trochu mokli ale drželi jsme se vidiny, že když nezpomalíme máme šanci bouřce ujet Což se nám v zápětí skutečně povedlo ! Hnk.

Vyjeli jsme kopec ale skoro hned přišla Příbram a dokonce rovnou Svatá Hora. Jak to ten Tomáš udělal? A navíc přestalo pršet, takže nám zrovna nic nechybělo. Vyjeli jsme nahoru na Horu, ustájili kola a šli se podívat dovnitř památného místa, do kostela a tak. Správně, Honza s námi nešel. Vidíte jak už ho pěkně znáte.

Uvnitř to bylo docela hezké. Po prohlídce jsem vyšel ven a co to? Nikde nikdo. Že by žr... jídlo? No jo. Co s tím jídlem pořád všichni mají? A to by dokonce chtěli jít nejdřív na oběd a teprve potom do muzea. Všechny jsem našel u stánku s občerstvením, dávali si klobásu s chlebem. Přiznám se, že mě to vůbec nelákalo.

Vkt.

Tak to mě pro změnu vůně klobásky na grilu lákala až moc a to přitom vloženeč tuto pochutinu na výpravách nevyhledávám a držím se vyzkoušených sušenek atd. Teď jsem byla již ale tak přeslazená, že klobása byla přímo božskou manou pro můj prázdný žaludeček.

Hnk.

Po chvíli jsem šel ke kolům. Tak ta komerce dorazila i sem. Ale jak. Stánky s prodejem křížků s Kristem a s dalšími náboženskými proprietami

mi silně připomínaly Holešovickou tržnici, kde Vietnamští trhovci prodávají ve všech stáncích úplně stejné nekvalitní zboží. Ne že by tady prodávali Vietnamci, ale skutečnost, že i z tohoto se může dělat čistý kšeft mně dost překvapila, skoro až šokovala.

Odjezd ze Svaté Hory do Hornického muzea začal nádherným sjezdem dolů. Hned bych si ho dal znovu. Jelo se totiž po chodníku, kde nehrozila protijedoucí auta. A ani lidi nám nestáli v cestě. Podobné pocity ale bohužel asi nesdílela Irena, na kterou jsem musel několik minut čekat, aby věděla kam jet. Dole pod kopcem nás po těch minutách čekala nepřijemná zpráva, že Dig opět píchnul. Jak to dělá?

Dojeli jsme tedy za nimi a usídlili se u zadního traktu nějakého obchodu. To se ale vzápětí docela osvědčilo, protože začalo zase mírně pršet. Sedli jsme si pod stříšku, Plašan odněkud vyhrabal papírové kartony, takže jsme nemuseli sedět na studením betonu. Pršet vzápětí přestalo, ale nám se tak hezky sedělo, zatímco chudák Dig měnil duši. Práce byla brzy hotova, začali jsme se sbírat a připravovat k odjezdu. Tu jsem najednou za sebou objevil docela hezkou modrou cyklistickou helmu Uvex. Hmmm. To je slušný. A já si zrovna chci koupit novou. To se hodí. Tomáš se začal shánět po své přílbě, náhodou taky modrém Uvexu. To je náhoda. Hele, to je ta, kterou jsem já našel. Ach jo, zase nic.

Pokračovali jsme dál do kopce. Cestou to chvíli vypadalo, že se k nám přidala jedna cyklistka. Ba ne, nepřidala. Úplně sprostě nás předjela ☺. Projeli jsme okolo Delvity a doleva k muzeu. Vyjeli jsme nevysoký kopeček, kde je budova muzea. Na místě jsme ale bohužel zjistili, že to je trochu komplikovanější. Tady se sice možná do muzea leze, ale nejdřív se to musí objednat a zaplatit a to se děje někde jinde ve městě. To jsme nevěděli. No, zase tak dlouho se nerozhodovalo co dál. Oběd. Muzeum ne. Někdy přistě.

Kam tedy na ten oběd? Tomáš se zeptal místních a hned dostal tip. Sjeli jsme do historického centra na takové malé náměstíčko a hledali hospodu.

Byly tam asi dvě nebo tři, žádná se nám ale nezamlouvala. Co tiskový mluvčí? Nic. Jarka se šla zeptat do jedné z hospod, té která nám byla nejbližší. To je hrozný, co udělá ženský úsměv. Informace byla na světě. O kousek dál má být celkem příjemná a levná hospůdka. Bylo to blíž než jsem si myslel, snad jen 100 metrů. Umístili jsme kola, svázali a zapnuli alarm.

Vevnitř to vypadalo zajímavě. Stěny vyložené replikou dlužní výdřevy, stejně jako kdysi v dolech. Zajímavá už bohužel nebyla nabídka jídel. Prý jsou vyžraní dvěma zájezdy. Nebylo ani jisté, jestli ho mají dost pro nás. Slečna se šla podívat a za chvíli nám přišla oznámit, že tam mají Frankfurtskou polévku a osm porcí Holandského řízku. A že si můžeme dát i minutky, ale pokud možno nějak podobná jídla, aby to nebylo moc komplikované. To jsem ještě neviděl. Ale objednali jsme si. Polévku asi všichni, někdo to Holanďana a potom minutky.

Při čekání na jídlo jsme se bavili o všem možném i nemožném, Tomáš rozebíral problematiku foťáků nejdřív s Petrem, Tatrancou, potom i se mnou. Při diskuzi také vyšlo z jeho úst něco, co stojí za zmínku. Bohužel si již nepamatuji souvislosti, nevím tedy o čem jsme se to zrovna bavili, ale Tomáš bravurně svým slovníkem vystupňoval známé přísloví o bezvýhodnosti situace „z bláta do louže“. Jeho „z louže do hovna“ si asi budeme pamatovat ještě dlouho. Zejména když to někdo celé pospojoval a vyšlo z toho „z bláta do louže a z louže do hovna“

Postupně začali nosit jídlo, nejdéle čekal Dig na svojí Floridu, my ostatní jsme byli o něco šťastnější. Dali jsme to do sebe a chystali se na odchod. Ten bych trochu komplikován skutečností, že venku pršelo. Naštěstí ale jenom trochu, takže jsme vyjeli. Dig si ještě dopumpnul kolo a mohli jsme vyrazit.

Jak to ale tak bývá, moc daleko jsme nedojeli, jenom ke Kauflandu. Holky si chtěly koupit něco na zub do zásoby a hypermarket byl akorát

v cestě. Mně s Plašanem a Janou se tam nejdřív nechtělo, ale nakonec jsme si dali říct i my. Zabrali jsme prostor před bankomatem a výkupnou láhví, kde nádherně, skvěle a fantasticky překážíme a kde se zrovna Hanka rozhodla převlíknout. Shodila ze sebe mokré a navlhle tenké a oblékala si svoje nové krásné nepromokavé kalhoty, stejné jaké jsem si koupil i já. Byl to docela dobrý nápad, tak jsem je vytáhnul taky, akorát se mi nechtělo převlíkat tady, tak jsem si to šel radši odbýt na pánské záchody. Místa tam bylo sice málo, ale zase byl klid.

Vkt.

Kde jsem byla já byl taky naprostý klid a navíc všichni ostatní co nešli zruinovat místní hyperobchod byli naluštěni přede mnou ve výlezu z koutička 1m x 1,25 m u automatu na výkup láhví a tvořili neprostupnou zeď pro zájemce o vrácení skla. Navíc mé převlékání trvalo všeho všudy 5 minutek.

Hnk.

Hanka se mi později divila, prý tam nic nehrozilo, nikdo by na ni stejně nic neviděl. Vždyť měla kalhotky. To je fakt. Já jsem taky nebyl na cikána. A ještě jsem si zapomněl nasadit kšandy, takže jsem jel většinu cesty s kšandami u boku, všimnul jsem si toho až v Rosovicích. To bych ale předbíhal.

Od Kauflandu jsme jeli přes kruhový objezd doleva, jakoby na Prahu. Najednou jsme my vepředu nevěděli kam dál. Ale navigátor to vyřešil - doleva, směrem na Jince. Sice pořád jemně přšelo, ale cesta byla alespoň pro mě docela příjemná. Místy i z kopce.

Při zastávce někde za Trhovými Dušnicími jsme při pohledu na západ viděli na svazích na horizontu velké bílé plochy. To musel být ještě sníh. Ale tolik? Ale bylo to už ve vojenském výcvikovém prostoru Jince, tak možná zmatení vojáci ještě testovali nějaký zimní maskovací plachty ☺.

Před Hluboší jsem na silnici viděl neznámou dopravní značku, jejíž význam mi celkem uniká. Že by „Pozor, padající auta“? Posuďte sami...

Vkt.

Nikdo nevěděl co to má znamenat. Naštěstí ale máme Plašana, který to zjistil...
Vkt.

A27 - nehoda

Zvětšená, Reflexní třída 1.

Cena:

Cena bez DPH: 1360,50 Kč

Detailní popis

Značky A27 se užívá k upozornění na místo nehody. Užívá se především v provedení přenosné nebo proměnné značky.

Značka je zhotovena z FeZn plechu s dvojitým ohybem a je opatřena třemi profilovanými lištami k uchycení.

Moc se doopravdy nepoužívá, my ji taky nemáme a jako stálá se příliš nehodí.
PIŠ.

V Hluboší nás čekala otočka přibližně o 150°, na silnici na Pičín. Zajímavé jméno...

Jel jsem poslední, fotil jsem tu značku. V zatáčce byla Tatranka. Možná kvůli mně, abych věděl kam. Přestávky také využila ke změně svého zevnějšku. Je to ostuda, ale teď si nevzpomínám, jestli se oblékala nebo svlékala (to by mi bylo samozřejmě milejší). Dál jsme jeli tedy spolu, řešili jsme komplikovanou problematiku zkoušek na řídičský průkaz. Jelo se nádherně. Nejdřív sice trochu do kopce, ale potom zase

dolu až do Pičina. Tam na nás ostatní už čekali a jelo se dál na Rosovice. No a před nimi byl prudký kopec. Pro nás ale naštěstí směrem dolů, čehož jsme všichni (snad jen s výjimkou Ireny) náležitě využili. Já jsem jel asi 56 km/h, ale třeba Plašan mě při tom klidně předjel, ten jel něco přes 60. Jo jo. Takových kopců by mohlo být víc. Další cesta z Rosovic je už docela známá, zase po silnici lesem na Dobříš, kde jsme byli coby dup.

Protože jsme přijeli docela brzo, snad už v osm jsme tam byli, mohli jsme si dovolit jí zas ke Kočce na pivo. Taky jsme šli. A všichni. Jenom Irena přišla až po chvíli. Obsluha ale nebyla z nejrychlejších. Škoda že její rychlost neurčují nějaké normy. Nejlépe Evropské ☺. To by to tady neprošlo. Plašan dokonce čekání na točené nevydržel a objednal si lahvičky. Sice bez alkoholu, ale měl ho hned. No a co dál? Skoro nic. Po dopití a dojezení (já a Hanka jsme měli šílené pálivé toasty)...
Vkt.

Které mi ale perfektně vyladili žaludek po mastné směsi obědové. Hnk.

...jsme se vypravili na ubikace. Holky zalezly do sprch, a já jsem jim tam nevlez. Sice sprchy rozdělily na dámské (ty u našeho pokoje) a na pánské (ty u druhého pokoje, kde spí Dominik s Petrem a kde se odehrávají snídaně). Já jsem se jim na to ale stejně jako včera vykašlal a vysprchoval se „u nich“. Jsem rebel ☺ . No a šlo se spát. Co taky jiného.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Dobříš	67,3	361	56,3	11,1	8-19

Ráno 17.4 pondělí

Obvyklé ráno. Jenom Velikonoční pondělí. Já jsem se probudil zase pozdě, snad až po sedmé. Přípravy k odjezdu byly dnes o něco málo komplikovanější, museli jsme si už samozřejmě vzít kompletní bágly. Ale zase už v nich nebylo tolik jídla.

Program byl docela jednoduchý. Dobříšský zámek a přes Hřebený do Prahy. Po opuštění ubytovny nás nejdřív opustil Honza. Jel domů do Úhonic. Dojeli jsme k zámku, který byl jen kousek od náměstí. Hlídač nás s koly nepustil na obrovský prázdný dvůr s bohatou Velikonoční výzdobou sestávající asi ze třech klacků s mašlemi na trávníku uprostřed dvora. Kola jsme tedy umístili před vjezdem a nekompromisně jsme zapnuli alarm. To sice normálně před vstupem do památek neděláme, nemá to cenu, ale tady jsme udělali výjimku. Najednou se ke mně ze zadu přitočil Plašan a řekl mi, abych s ním šel k jeho kolu. Nevěděl jsem o co jde, když mi utajeně předal malé technické zařízení složené z několika vrbových proutků stočených vzájemně do spletnice, na jejíž konci bylo několik papírových mašlí. Zkratka pomlázka. Cestovní. Vkt.

Ze všechno může Dig, který mi při mé první návštěvě vypálil CD s minulýma akcema, takže jsem se připravil, podle toho, co jsem si přečetl. Jsem moc rád, že se to malé technické zařízení hodilo a že holky během roku neuschnou... Plš.

Strčil jsem jí do bundy a doufal, že se s ní nic nestane. Plašan se s námi nato rozloučil, musel jet totiž do práce, tedy vlastně do služby. Ještě jsme mu zamávali a pak sledovali jak zmizel za zatáčkou. Vkt.

Já pak sednul na vlak a jel až na Zbraslav a potom přes kopec cca 20 kilometrů do Říčan. Celkově mi to vyšlo na 218 kilometrů, což není na první výšlap špatné. No a večer jsem si odchytnul ještě jednoho opilce za volantem – 2,18 promile. Takže úspěch... Plš.

U vchodu do zámku mně otrávil cedule, na kterou jsem úplně zapomněl. „Zámek je majetkem rodiny Colloredo-Mannsfeld“. Grrrr... Že bych tam radši ani nešel? Takhle podporovat něco, čemu se kdysi říkalo šlechta, něco co mi je z duše protivné. Kdyby to byla alespoň šlechta česká. Ale o tomhle se to říci nedá. Mám pocit, že od Bílé Hory už česká šlechta neexistuje. Majetek byl konfiskován. Zbyli jen kolaboranti nebo přímo šlechta cizí. Nevím, do jaké skupiny patří Colloredo-Mannsfeldové (i když už jejich jméno je docela jasné), ale u nás nemají co cokoliv vlastnit. Podle mě nemají právo na jediný kámen, natož takový krásný opravený zámek.

Zámek Dobříš

17.04.2006 0060398
Expozice 10:00

Dospělí :	9 á	90 Kč
Děti :	1 á	50 Kč
Důchodci :	á	

Osob : 10

Cena s DPH 5% 860.00 Kč
Tisk PEGAS

Ing. Jerome Colloredo-Mannsfeld, Lesní a rybníční správa Zbiroh, Zámek Dobříš, 263 01 Dobříš č.p.1 IČO: 687 76152, DIČ: CZ615012801

Přece jenom jsem šel. Prohlídka měla začít v 10:00, měli jsme tedy asi 15 minut. Za tu čtvrt hodinu se několikrát rozeřvaly alarmy u kol. Samy od sebe. No dobře, tak né samy od sebe. Přestože jsou naše kola velmi chytrá, nestačí to na to, aby vymyslela něco samostatně a v zápětí to provedla. V kvílení sirén má možná prsty vítr. Nejdřív s námi laškoval alarm Jany, potom Tomáše. Postupně se zabezpečení obou kol muselo vypnout. Pokaždé jsem tam běžel já, což mně už začalo poněkud vadit. Kdybych mohl alespoň pořádně běžet, abych zase svou rychlostí překvapil Jarku. Ale nemohl jsem běžet moc rychle, měl jsem v bundě tu pomlážku. Vlastně to ale bylo dobře, alespoň si ochranka trochu užila ☺. Měli nás pustit dovnitř a dát kola do závětrí.

Desátá hodina odbyla a objevil se náš průvodce. Blondák v černých hranatých brýlích, jeho hodnocení nechám radši na holkách, já to tak ocenit nedokážu. Snad jen to, že by podle mého názoru možná mohl mít radost ze schváleného zákona o registrovaném partnerství... Jeho výklad byl ale docela zajímavý, stejně jako interiér zámku. Prohlídka trvala skoro celou hodinu.

Asi v jedenáct jsme se tedy ocitli znovu u kol. Nadešla dlouho očekávaná chvíle, při které se použije ono technické zařízení. Holky se konečně dočkaly. Ráno jsem zaslechl jejich rozhovor, ze kterého jsem vyrozuměl to, že byly zklamané, že na ně kluci zřejmě zapomněli a že tak přes své hýčkané zadečky zřejmě nedostanou. To bychom jim ale nemohli udělat. Ta čest padla na mně. Sice jenom symbolicky, ale přece. Tatranka, Irena, Jana. Jarka se nechtěla dát, možná zvlášť ode mně, nevím, každopádně omalovaná vajíčka vytáhla hned, ani jsem se k ní nepřiblížil. A bránila se. Hezky ☺ Ale stejně dostala. Jenom Hanku jsem přenechal Digovi, asi by se nehodilo abych mu mlátil milou.

Po obdržení výslužky jsme nasedli na kola a vyrazili směr Praha. No, nejdřív vlastně na druhou stranu, od Prahy. Potřebovali jsme se dostat na Hřebeny. Dobříši jsme projeli v koloně, jenom nějakí pubertáci si z auta trochu dovolovali na holky. Trochu mně zamrazilo. Kdyby se do nich trefil, bylo by to o hubu. Holek i jejich. Naštěstí se jich ale nedotkli a my jsme

vesele pokračovali do kopce, směrem k plicnímu sanatoriu. Tady jsem to ještě znal. Za sanatoriem na vrcholu kopce už ne. Chvíli z kopce jsme se trochu urychlili, radost z velké rychlosti ale netrvala dlouho, byla totiž vystřídána úpěním do kopce. Maximálně pro nějakého věčného optimistu radostí z malé rychlosti. Na konci jsme se zase zastavili, přesouvali zásoby z báglů do žaludků, Dig zas něco montoval. On snad bez toho nedokáže být. Tentokrát dělal něco na Dominikových SPD pedálech.

Po silnici jsme následně jeli už jenom chvíli, záhy jsme totiž sjeli na cestu, po které bychom se měli dostat až do Kytína. Cesta bez aut, bez lidí a uprostřed probouzející se přírody byla úžasná. Myslim, že se libila všem.

Zastavili jsme až na křižovatce. Jméno nemá, takže ji tady nemůžu víc přiblížit. Všechno by bylo perfektní, kdyby ale Jarka najednou nezkolabovala. Nebo k tomu neměla moc daleko. Jaké měla pocity vlastně nevím a ani vědět nemůžu. Vím jen, že si stěžovala, že už nemůže, že je vyčerpaná a že nemá energii. Vzala si tedy hroznový cukr, od Jany nějaký utrejš a najednou jsem viděl, jak jí Dig doprovází k lavičce, na kterou si

Jarka lehá... Ne, nebylo to co si možná myslíte, Dig si k ní (nebo dokonce na ní) nelehnul. Jenom se ptal co jí je, a pak jí doporučil co by měla dělat. Být v klidu, odpočívat. Měl jsem o ní strach. Měla chuť na něco k snědku, na nějaké maso. To jí ale Dig zatrhnul, protože jsme nevěděli co jí přesně je a ta mastnota by to třeba mohla zhoršit. Za chvíli se to ale naštěstí zřejmě zlepšilo, takže byla provozuschopná. Opět jsme nasedli na kola a vyjeli. Jel jsem vedle Jarky a ptal se jak jí je. Prý dobře. Byl jsem rád. Najednou jsme přijeli na známé místo u hájovny (tedy známé místo pro mě). Tady se cesta kříží s Bekovkou, která vede na Stožec. Za křižovatkou se Jarka chytla

bundy a chvíli se mnou nechala táhnout (pravda, šlapala pořád) Bohužel nás vyrušil Dominik, takže jsme toho nechali. Na další křižovatce jsme zahnuli doleva a jeli na Kytín. Na jednom místě jsem upozornil na nějaký památník či co to je, bohužel dost pozdě, takže Hanka se nějak moc rychle otočila a sjela z cesty do trávy. Naštěstí se ale vůbec nic nestalo. Pomníček se vyfotil, nikdo ale jeho účel neznal? Proč je zrovna tady?

Pokračovali jsme v jízdě na Kytín. Příjemná asfaltka najednou skončila a my jeli po šutrech. No a takhle se jelo skoro až do toho Kytína. Taková malá vesnička nedaleko Mníšku pod Brdy. Zajímavá tím, že jsme tam šli na oběd. Celkem příjemné hospodě vévodila na jedné straně plochá televize o úhlopříčce asi metr, na které běžel nějaký fotbal, na druhé straně visela na stěně americká vlajka. Na tuhle stranu jsem ale naštěstí neviděl. Objednali jsme si jídlo, povídali si a pozorovali okolí. Do hospody totiž občas chodili cyklisti a zejména cyklistky, kteří se usadili někde venku.

Ty cyklistky byly holky jako proutek, skoro bych se (jim) na to bál šáhnout, aby se s tím nic nestalo. Do obličeje jsem jim bohužel neviděl, zato jsem viděl zadní část. Píšu to schválně takhle. Je to možná ostuda, ale já si nevšímám ani tak jejich zadních partií, jako spíš toho, jak byly tyto partie (jinak určitě nádherné ☺) zaprasené od bahna. Nemají blatníky. Asi neviděly film „Obecná škola“. Dig navíc tyto dívčiny hodnotil z hlediska našich potřeb. Byl toho názoru, že by s našimi koly jet nezvládly. Možná tak po rovině s odlehčenými horáky bez bágů. Dojedli jsme, zaplatili, šli ke kólům, která na nás trpělivě čekala a vyrazili na Skalku, což je poutní místo s kapličkou a křížovou cestou a s

výjimečnou s vyhlídkou na Mníšek. Dorazili jsme tam celkem bez problémů, nemusím přece popisovat všechno, ne?

Vkt.

Tak tedy já! ;-) Cesta byla hezká ale pobrala snad všechny turisty z Brd. Vypadlo to tam jak na pražské Magistrále při dopravní špičce. Jenom místo aut se

cesta zaplnila pčšálky, cyklisty a dokonce i koňskou jízdou...

Hnk.

Závislivě jsme sledovali nesourodou dvojici cyklista-jockeyka. Tedy hlavně samostatně se do kopce sunoucí zvíře. To by byla paráda... Jen to závěrečné parkování na Vinohradech...

Trn.

Vyhlídka byla hezká a nás teď čekala horší část. Prudký kopec ke kapličky, vede tam totiž turistická stezka, po které nás Tomáš chce vláčet. Sice jsem mu navrhol, že se můžeme kousek vrátit a na značenou cestu se potom napojit, ale nechtěl o tom ani slyšet. No tak jsme vyjeli. Teda jenom kousek. Stoupaní se pod našimi koly postupně zvyšovalo, navíc se pod ně pořád motaly kořeny a šutry. Zkrátka to nešlo. Naštěstí to ale byl jenom kousek. Dotáhl jsem svojí Kostku nahoru, zaparkoval a šel pomoci holkám. Nejbliže byla zrovna Jarka. Nejdřív to vypadalo, že pomoci chtít nebude, ale dala si říct. Nakonec jsem jejího Kryštofa vytáhnul sám. Sice se snažila kolo zezadu tlačit, ale šel jsem na ní moc rychle.

Vkt.

Vyškrábali jsme se nahoru, chvíli poseděli, oblékli jsme se, protože začalo mírně poprchávat a jeli dál. Po krátké chvilce jsme se ocitli na křižovatce se silnicí do Řevnice. Původně se sice plánovalo, že pojedeme dál lesem, ale to bylo hodně dávno. Už ráno jsme s Tomášem mluvili o tom, že to asi vezmeme po té silnici. No a protože už bylo zase docela dost hodin jeli jsme. Dolů.

Tedy alespoň mně. Jané to pořád nějak škrundalo a vrzalo, nemohla pořádně zařadit. A nakonec nemohla jet vůbec. Co to? Řetěz. Rozevřel se. A dopr...! Co teď? Ještě že s ní jel technik. Jak Dig pořád a všude rád říká. Tedy já. A já můžu říci, ještě že byl s námi i Tomáš, který se zdržel fotografováním. Jeden článek řetězu se na jedné straně rozevřel, takže to fungovat samozřejmě nemohlo. Sice jsem byl dost skeptický v možnosti ten článek opravit, ale zkusil jsem to. Vzal jsem si nýtovačku a jal se zkusit narvat nýt zpátky. Samozřejmě to ale nešlo, už jen proto, že se mi nedařilo rozšířený článek dostat do omezeného prostoru nýtovačky, prostoru určeného původně pro normální, neporušený článek. Jediná možnost bylo zkrácení řetězu o vadný článek, náhradní jsem s sebou neměl, to má jenom Dig. No jo, ale kde to rozdělat? Na to jsem měl (a mám) nějak dlouhé vedení. Tomáš mi tedy musel říci kde to mám rozpojit, já sám bych se to pokoušel vymyslet delší dobu.

No, výměna se podařila, podíleli jsme se na ní všichni. Já jsem držel nýtovačku a přidržoval článek opětovně spojeného a zkráceného řetězu, Tomáš jej přidržoval aby se nevyškub a Jana? Jana z druhé strany kola točila šroubem nýtovačky.

Mohli jsme jet dál. Ostatní na nás čekali u nějaké hospůdky,...

Vkt.

...kde si chvilí krátili zahazováním uslintaného tenisáku uslintanému nezničitelnému labradorci, a já osobně „odbornou“ diskusí s Digem na téma: proč ten přesmýkač tak určí a jeli to dobře, nebo možná i trochu špatně.

Trn.

Tomáš se s nimi domluvil vysílačkou. Janino kolo zlobilo pořád a teď se k tomu navíc přidal i problém omezeného řazení. Kvůli zkrácenému řetězu nemohla použít všechny převody. Že by ale měl pouhý jeden článek takový vliv?

Vkt.

No neměl by, kdyby... kdybychom stejnou opravu neudělali již dvakrát na minulých výpravách...

Dig.

Dál už vážně dlouho nebylo nic zajímavého. Radotín, kde Hanka společně se mnou ostatním ujela, Chuchle, kde jsem viděl ceduli ukazující cestu k nějakému zařízení mojí Alma Mater (tedy i Jarčině a Janině) a Barrandovský most, před jehož koncem jsem se nahore zastavil a fotil ostatní čekající dole. Viděli mně a Tomáš taky vytáhnul

foťák (no taky - Tomáš vytáhnul skutečný foťák, já jenom chytrý mobil). Prý jsem dobrý model. Asi z dálky. Na Jarčino upomínání jsme pokračovali v jízdě domů (nahlásila, že bude ve Kbelích u Martina v osm, což už v tomto okamžiku neměla)...

Cyklostezka číslo 3 nás přivítala příjemným povrchem, po kterém jsme bez problémů dojeli až na Dvorce. Tam se s námi rozloučili Petr, Dominik a Tomáš. My jsme jeli dál až do Podolí, kde jsme po obvyklé trase vyjeli k Nuselskému mostu, dál po chodníku k Rumunské a nahoru na náměstí Miru. Dig s Janou, Jarkou a Tatrancou jeli vepředu, já s Hankou jsme jeli sami. Irena se od nás trhla a jela po chodníku, takže se od nás

zase vzdalovala. Počkali jsme na ní za výjezdem z náměstí. Když dorazila oznámil Dig odjezd. Vyrazil jsem kupředu. Nevím kde se to ve mně vzalo, ale nechtělo se to pustit. Zastavil jsem se tedy až před semaforem na náměstí Jiřího z Poděbrad. Vkt.

Lítává se to jmenuje, Viktoro, lítává! Tou občas trpím taky ☺ Dig.

Dojel nás zbytek a čekali jsme na zelenou. Když padla, rozjeli jsme se (co taky jiného). Jenže Tatrance to nějak nejelo. Dokonce hlásila nějaký problém. Zkrátka několik málo metrů před cílem píchla. Ta má teda kliku. Stát se to dřív, tak musela měnit duši. Takhle to klidně mohla dotlačit k baru a ani jsme na ní nemuseli moc čekat.

Dál je postup už obvyklý. Kola a bágly nahoru do druhého patra, vybalit, přebalit, zabalit, vyprovodit Jarku., stáhnout fotky do počítače.

No. To by asi mohlo stačit, ne? Bylo to hezký. Těším se na další výpravu. Vkt.

Já tedy mnohokrát Viktorovi děkuji za tvorbu této zprávy. Nenapsal bych to lépe a nenapsal bych toho více ☺. Pěkné. Jak výprava, která byla sice z těch náročnějších, tak zpráva, která je z těch povedenějších... Dig.

Řekl bych, že zpráva je víc než jenom povedená. Přestože se momentálně cítím absolutně nepohyblivě, tak během té půlhodinky, kdy jsem si tu zprávu četl, jsem v duchu opět šlapal a znovu projížděl místa, která jsem díky „Hells“, poznal. Těším se na další výpravu... Plš.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	48	421	59	16,2	13-17

Celková technická data:

Třináct velikonočních...: Tatranka, Dig, Viktor, Hanka,
Jarka, Tomáš, Jana, Tatranka, Plašan, Irena, Petr,
Dominik a Jan Veliký.

Účast

Oficiálně priznaná
kilometráž

Příště

249 km

Prvomájová

Trasa výpravy

Praha Vinohrady	Březnice	Trhový Dušníky
Černošice	Tochovice	Hluboš
Všenory	Milín	Pičín
Řitka	Příbram	Rosolice
Mníšek pod Brdy	Suchodol	Dobříš
Voznice	Dobříš	Hřebený
Dobříš	Višňová	Kytín
Rosolice	Dolní Hbity	Skalka
Suchodol	Horní Hbity	Řevnice
Příbram	Jablonné	Černošice
Vysoká u Příbrami	Háje	Dobřichovice
Strýčkovy	Svatá Hora	Radotín, Podolí
Rožmitál pod Třemšínem	Příbram	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

*Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), Plašan (Plš),
Tomáš (Tom), Jana (Hor), Vladimír (Vld) Michal (Mch) Jan, Vl. (Slp), Jan Veliký. (Vl).* Jiné
(doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell´s Tour_{club} 2006
Dig & Hnk & Plš
& Vkt & Trn
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz